

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Stalna služba u Ivancu
Ivanec, Ul. ak. Mirka Maleza 3

Poslovni broj: P-1264/2019-32

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

PRESUDA

Općinski sud u Varaždinu, Stalna služba u Ivancu, po sucu Draženku Jakopoviću, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Špiljak Milana iz Lepoglave, Ves 34, OIB:11728719276, zastupan po punomoćniku Igoru Mucalu odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB:02535697732, zastupanog po punomoćnici Petri Vataavuk, odvjetnici u Zagrebu, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 6. srpnja 2026. godine, kojoj su bili nazočni tužitelj i z. punom. tužitelja Bruno Mudrina, te sukladno odredbi članka 335. Zakona o parničnom postupku, objave presude dana 29. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB:02535697732, da tužitelju Špiljak Milanu Ves 34, Lepoglava, OIB:11728719276, isplati iznos od 826,24 EUR, uvećano za pripadajuće zatezne kamate koje se određuju od dospijeca svakog pojedinog iznosa pa do 31.12.2007. po stopi od 15 % godišnje, od 1.1.2008. pa do 31.7.2015. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1.8.2015. pa do 31.12.2022. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01.01.2023. pa do 29.12.2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za

varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koje teku na iznos od:

- 0,82 EUR od dana 1.1.2006. do isplate;
- 14,73 EUR od dana 1.2.2006. do isplate;
- 0,33 EUR od dana 1.3.2006. do isplate;
- 0,93 EUR od dana 1.4.2006. do isplate;
- 1,81 EUR od dana 1.5.2006. do isplate;
- 1,49 EUR od dana 1.6.2006. do isplate;
- 1,22 EUR od dana 1.7.2006. do isplate;
- 0,88 EUR od dana 1.8.2006. do isplate;
- 2,59 EUR od dana 1.9.2006. do isplate;
- 1,63 EUR od dana 1.10.2006. do isplate;
- 1,38 EUR od dana 1.11.2006. do isplate;
- 1,27 EUR od dana 1.12.2006. do isplate;
- 0,96 EUR od dana 1.2.2007. do isplate;
- 0,77 EUR od dana 1.3.2007. do isplate;
- 0,21 EUR od dana 1.4.2007. do isplate;
- 0,19 EUR od dana 1.6.2007. do isplate;
- 0,38 EUR od dana 1.7.2007. do isplate;
- 2,18 EUR od dana 1.8.2007. do isplate;
- 2,22 EUR od dana 1.9.2007. do isplate;
- 0,75 EUR od dana 1.11.2007. do isplate;
- 2,80 EUR od dana 1.12.2007. do isplate;
- 0,33 EUR od dana 1.1.2008. do isplate;
- 2,49 EUR od dana 1.2.2008. do isplate;
- 3,75 EUR od dana 1.3.2008. do isplate;
- 1,65 EUR od dana 1.4.2008. do isplate;
- 0,66 EUR od dana 1.7.2008. do isplate;
- 0,76 EUR od dana 1.9.2008. do isplate;
- 2,79 EUR od dana 1.10.2008. do isplate;
- 12,54 EUR od dana 1.11.2008. do isplate;
- 4,03 EUR od dana 1.1.2009. do isplate;
- 5,23 EUR od dana 1.2.2009. do isplate;
- 2,36 EUR od dana 1.3.2009. do isplate;
- 2,18 EUR od dana 1.5.2009. do isplate;
- 1,75 EUR od dana 1.6.2009. do isplate;
- 0,08 EUR od dana 1.7.2009. do isplate;
- 0,89 EUR od dana 1.8.2009. do isplate;
- 0,82 EUR od dana 1.9.2009. do isplate;
- 2,08 EUR od dana 1.10.2009. do isplate;
- 1,24 EUR od dana 1.11.2009. do isplate;
- 1,83 EUR od dana 1.12.2009. do isplate;
- 1,85 EUR od dana 1.1.2010. do isplate;
- 2,17 EUR od dana 1.2.2010. do isplate;
- 1,77 EUR od dana 1.3.2010. do isplate;
- 1,61 EUR od dana 1.4.2010. do isplate;
- 1,06 EUR od dana 1.5.2010. do isplate;

- 0,25 EUR od dana 1.6.2010. do isplate;
- 2,09 EUR od dana 1.7.2010. do isplate;
- 4,02 EUR od dana 1.8.2010. do isplate;
- 0,95 EUR od dana 1.9.2010. do isplate;
- 2,13 EUR od dana 1.10.2010. do isplate;
- 2,85 EUR od dana 1.11.2010. do isplate;
- 0,84 EUR od dana 1.12.2010. do isplate;
- 4,16 EUR od dana 1.1.2011. do isplate;
- 1,59 EUR od dana 1.2.2011. do isplate;
- 2,07 EUR od dana 1.3.2011. do isplate;
- 3,64 EUR od dana 1.4.2011. do isplate;
- 0,16 EUR od dana 1.5.2011. do isplate;
- 2,06 EUR od dana 1.6.2011. do isplate;
- 6,01 EUR od dana 1.7.2011. do isplate;
- 33,24 EUR od dana 1.10.2011. do isplate;
- 28,11 EUR od dana 1.11.2011. do isplate;
- 46,39 EUR od dana 1.12.2011. do isplate;
- 44,91 EUR od dana 1.1.2012. do isplate;
- 50,02 EUR od dana 1.2.2012. do isplate;
- 50,00 EUR od dana 1.3.2012. do isplate;
- 49,01 EUR od dana 1.4.2012. do isplate;
- 49,44 EUR od dana 1.5.2012. do isplate;
- 50,03 EUR od dana 1.6.2012. do isplate;
- 49,87 EUR od dana 1.7.2012. do isplate;
- 57,57 EUR od dana 1.8.2012. do isplate;
- 39,36 EUR od dana 1.9.2012. do isplate;
- 46,09 EUR od dana 1.10.2012. do isplate;
- 48,84 EUR od dana 1.11.2012. do isplate;
- 55,08 EUR od dana 30.11.2012. do isplate,

sve u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB:02535697732, da tužitelju Špiljk Milanu, Ves 34, Lepoglava, OIB:11728719276, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.985,72 EUR (slovima: tisuću devet sto osamdeset pet eura i sedamdeset dva centa) uvećane za zakonske zatezne kamate na troškove postupka po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koje teku od dana donošenja prvostupanjske presude, tj. od dana 29. srpnja 2026. godine pa do isplate, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi isplate, u kojoj navodi da je s tuženikom sklopio ugovor o kreditu broj 9010853431 dana 22.11.2005. godine kojim mu je tuženik

odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 17.433,23 CHF obračunatom prema srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita s rokom otplate od 84 mjeseca, da ugovor o kreditu predstavlja tipski i adhezijski ugovor jer ga je tuženik unaprijed sastavio te isključio bilo kakvu mogućnost pregovaranja i mijenjanja sadržaja ugovora, da je člankom 4. ugovora ugovorena fiksna redovna kamatna stopa od 4,99 % godišnje, da je člankom 7. ugovora ugovorena obveza tužitelja za povrat iznosa kredita uz valutnu klauzulu u CHF u kunskoj protuvrijednosti obračune prema srednjem tečaju tuženika CHF na dan plaćanja, da se o navedenoj ugovornoj odredbi nisu vodili pojedinačni pregovori pa se ona sukladno Direktivi vijeća 93/13 EEZ od dana 5.4.1993. godine o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima koje se protive načelu savjesnosti i poštenju smatra nepoštenom, jer da je na štetu potrošača prouzročila znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlih iz ugovora o kreditu, da je člankom 3. stavak 2. Direktive propisano da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed, pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora, da su odredbe članka 7. ugovora kojima je ugovorena obveza vraćanja iznosa kredita uz valutnu klauzulu CHF ništetne, da je presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj: PŽ-6632/17 od dana 14.6.2018. godine potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj: P-1401/12 od dana 4.7.2013. godine u dijelu u kojem je utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 1.11.2004. do 31.12.2008. godine povrijedio kolektivne interese potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tuženik, kao trgovac, nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, da je navedeno imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tuženik postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN796713) i to članci 81., 82. i 90., a od 7.8.2007. do 31.12.2008. godine protivno odredbom tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača i to članaka 96. i 97., te suprotno odredbama Zakonima o obveznim odnosima, da je kolektivnom presudom za valutnu klauzulu utvrđeno kako su banke znale za opisani rizik koji sa sobom nosi CHF kao valuta utočišta, a da nisu na adekvatan način, usprkos svijesti o tome da potrošači to ne znaju i da im je zbog toga odredba kojom su glavicu vezali za CHF nerazumljiva, o tome obavijestile potrošače, na način da svaki potrošač koji je vidio reklame dobije i razumljivo upozorenje kako bi na temelju toga bio u mogućnosti donijeti informiranu odluku hoće li prihvatiti rizik koja nosi odredba kojom se glavnica veže uz valutu CHF ili neće, da je Visoki trgovački sud RH utvrdio da u opisanim okolnostima ni jedna od tuženih banaka nije u odnosu na osobe i interese potrošača postupala obzirno, savjesno, moralno ni pošteno, te da je u trenutku ugovaranja spornih odredbi kojima se glavnica veže za valutu CHF došlo do značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, da je odredbom člankom 118. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/2014) i člankom 138.a Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/2007-57/2013) propisano da su odluke donesene u postupcima za zaštitu kolektivnih interesa potrošača obvezujuće i u pojedinačnim postupcima u smislu utvrđenja postojanja povrede kolektivnih prava i interesa korisnika potrošačkih kredita od strane tuženika, odnosno utvrđenja ništetnih odredbi ugovora o potrošačkim kreditima o promjenjivoj kamatnoj stopi u skladu s jednostranom odlukom banke i valutne klauzule u CHF, da je stoga sud u ovom postupku vezan za utvrđenje iz

kolektivne presude na valutnu klauzulu te da ne može ispitivati utvrđenja iz navedene pravomoćne presude, da zbog ništetnosti odredbi ugovora o valutnoj klauzuli u CHF tužitelj ima pravo na povrat preplaćenih mjesečnih iznosa u odnosu na mjesečne iznose koje bi tužitelj bio dužan platiti tuženiku da je primijenjen tečaj CHF u odnosu na kunu na dan sklapanja ugovora o kreditu, stoga po osnovi ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli u CHF je preplatio tuženiku iznos od 7.233,54 kn sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana dospijeca svakog pojedinog mjesečnog iznosa do isplate, da navedeni preplaćeni iznos uslijed ništetnoj odredbi valutne klauzulu CHF je doveo do uvećanja glavnice duga za tužitelja uslijed čega je došlo do nedopuštenog uvećanja iznosa kamata koje je tužitelj platio, pa stoga ima pravo na povrat više uplaćenog iznosa kamata od 820,64 kn, da je u cijelosti otplatio kredit dana 29.11.2012. godine, da je Vrhovni sud RH u svojoj odluci: Rev-2245/17-2 od dana 20.3.2018. godine zauzeo pravno shvaćanje da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju članka 241. ZOO, da zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinju teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donese u povodu te tužbe, tj. od dana 13.6.2014. godine, te da je stoga nesporno da potraživanje koje je predmetom ovog postupka nije zastarjelo, pa slijedom toga predlaže da sud donese presudu kojom će naložiti tuženiku da mu isplati utužene iznose sa zakonskom zateznom kamatom, kao i da mu naknadi troškove postupka.

1.1. Podneskom od 31.1.2025. godine (list 39-49 spisa) tužitelj se očitao na odgovor na tužbu tuženika.

1.2. Podneskom od 9.6.2025. godine (list 80-82 spisa) tužitelj se očitao na Nalaz i mišljenje vještaka i precizirao tužbeni zahtjev u skladu sa Nalazom i mišljenjem vještaka.

1.3. Podneskom od 7.7.2025. godine (list 89-164 spisa) tužitelj se očitao na odgovor na navod e podneska tuženika od 1.7.2025. godine, te dostavio sud brojnu sudsku praksu vezanu uz predmet spora.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva tužitelja i ističe da je tužba u cijelosti neosnovana. Nadalje ističe prigovor zastare u odnosu na cjelokupno potraživanje tužitelja, navodi da su tužitelj i tuženik dana 22.11.2005. godine sklopili Ugovor o kreditu broj 901085343, da je odredbom članka 225. Zakona o obveznim odnosima propisano da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, da je primjenom relevantnih odredaba zakona te ustaljene sudske prakse i stajališta VSRH, potraživanje tužitelja iz predmetne tužbe je zastarjelo, budući da zastarni rok od pet godina počinje teći od dana sklapanja ugovora o kreditu, da se kod predmetnog ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su plaćani od strane tužitelja u anuitetima, da tražbine povremenih davanja, odnosno tražbine anuiteta zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinoga davanja, da je odredbom članka 241. ZOO propisano da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine, da zakon ne predviđa da do prekida zastare može doći podnošenjem tužbe od strane treće osobe koja nije vjerovnik, a što je u ovom predmetu tužitelj, dok je dužnik tuženik, da spor za zaštitu kolektivnih interesa potrošača nije pojedinačni spor između stranaka (korisnika kredita i banke) kojim se zahtijeva ispunjenje točno određene tražbine vjerovnika

iz točno određenog pravnog odnosa te da podnošenje kolektivne tužbe ne može biti radnja vjerovnika kojom se prekida zastara jer vjerovnik, ovdje tužitelj, nije bio podnositelj kolektivne tužbe niti je na bilo koji drugi način sudjelovao u postupku povodom iste, a kolektivni spor nije vrsta postupka u kojem se odlučuje o individualnoj tražbini tužitelja prema tuženiku, da je nesporno da nema posebnih zakonskih odredaba koje izričito uređuju pitanje prekida zastare zbog podnošenja tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, da su zastara i zastarni rokovi strogo definirani zakonom, da donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-7129/13 dana 13.6.2014. godine, odnosno pravomoćnim okončanjem predmeta po kolektivnoj tužbi glede ništetnosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi, ponovno teče rok zastare za podnošenje zahtjeva radi isplate, ukazuje na objedinjeno pravno shvaćanje VSRH o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF od dana 1.3.2022. godine sukladno kojemu je potraživanje tužitelja s osnove eventualne ništetnosti promjenjive kamatne stope i po navedenom stajalištu zastarjelo, da sukladno stavu VSRH rok zastare je istekao dana 14.6.2019. godine te da je predmetno potraživanje tužitelja kojim traži isplatu iznosa s osnove jednostrano promjenjive kamatne stope zastarjelo, da tužitelj neosnovano smatra da povreda interesa pojedinačnog potrošača direktno proizlazi iz utvrđene povrede kolektivnih interesa u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača, da je cilj postojanja i ostvarivanja kolektivne zaštite je preventivne prirode, a što je vidljivo iz samih zakonskih formulacija, a ne ostvarivanje individualnih parnica u kojima se zahtjeva isplata, da ugovorne odredbe u konkretnom slučaju nisu istovjetne sa sadržajem onih o kojima se sudilo u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, da isto proizlazi i iz stava VTSRH izraženog u presudi poslovni broj: PŽ-6632/17, da presuda u kolektivnom sporu nema pravni učinak erga omnes da bi se mogla primjenjivati na svaki pojedinačni spor pokrenut tužbom individualnog tužitelja, da je u kolektivnom sporu utvrđivana apstraktna pravna zaštita čiji se učinci ne mogu neposredno primijeniti na svaki pojedini ugovorni odnos, već je potrebno utvrditi pripada li uopće tužitelj kategoriji "prosječnog potrošača" o kakvom se potrošaču, kao apstraktnoj osobi raspravljalo u kolektivnom sporu, da je tužitelj predmetni ugovor o kreditu zaključio radi kupnje vozila, dok se navedene odluke čak ni posredno ne mogu primijeniti na auto kredite a isto proizlazi iz navoda u presudi VTSRH broj: PŽ-6632/17, da zahtjev koji ističe podnositelj kolektivne tužbe na koju se poziva tužitelj nije identičan, niti to može biti, zahtjevu ovdje tužitelja temeljem konkretnog ugovora, da budući da nema objektivnog identiteta ugovorne odredbe o kojoj je suđeno u postupku zaštite kolektivnog interesa potrošača i ugovorne odredbe u Ugovoru o kreditu da se tužitelj ne može pozivati na tu presudu, slijedom čega su presuda broj: PŽ-6632/17 i presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/12 irelevantne za postupanje u ovom predmetu, da je kredit zatvoren dana 30.11.2012. godine, da je ugovor o kreditu u potpunosti konzumiran i isplaćen čime je predmetni ugovorni odnos prestao, da je odredbom članka 131. Zakona o zaštiti potrošača iz 2009., određeno da se tužba za zaštitu kolektivnih interesa podnosi samo ako i dok postoji postupanje koje je protivno točno specificiranim odredbama ZZZP, da sukladno tome, odluke sudova donesene povodom kolektivne tužbe tužitelja Potrošač odnose se na ugovorne odnose koji su na snazi, da obzirom da je ugovorni odnos prestao još 2012. da ne postoji povreda koju je potrebno otkloniti, da je predmetna tužba i pozivanje na utvrđenja iz navedenog kolektivnog spora je u potpunosti neosnovana, u odnosu na navode tužitelja o odredbama ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i promjeni kamatne stope odlukom tuženika ističe da je odredbom članka 4. ugovora o kreditu ista ugovorena kao fiksna kamatna stopa, pa nije moglo niti doći do nezakonitog povećanja iste, da u odnosu na navode tužitelja o odredbama ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli navodi da je odredbom članka 22. ZOO propisano da je dopuštena odredba ugovora prema kojoj

se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti, da je zaključak Suda EU da su odredbe ugovora, a koje su odraz odredbi nacionalnog prava, bez obzira da li se radilo o odredbama kogentne ili dispozitivne naravi, isključene iz primjene Direktive 93/13 i da se stoga ne može ispitivati da li su nepoštene, a sve iz razloga što se može legitimno pretpostaviti da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka određenih ugovora i da je ta presumpcija neoboriva, da odredba o valutnoj klauzuli unesena je u ugovor o kreditu temeljem odredbe članka 22. ZOO, da primjenjujući stav Suda EU izražen u presudi C-81/19, odredba ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli je isključena iz primjene Direktive 93/13 jer se pretpostavlja da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza tužitelja i tuženika, da je Sud EU u odluci broj C-173/09 naveo da nacionalni sud mora zanemariti presude višeg suda ako smatra da, uzimajući u obzir tumačenje odredbi na pitanje koje je dao Sud EU, presude višeg nacionalnog suda nisu u skladu s pravom Europske unije, da je nesporno da je ugovaranje valutne klauzule dopušteno sukladno odredbama ZOO, da u ugovoru o kreditu nije određeno da je anuitet izražen u kunama, niti da se kredit otplaćuje u kunama, da je u ugovoru jasno određeno da se kredit otplaćuje u 84 jednakih mjesečnih anuiteta plativim u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ugovora o kreditu, da su u otplatnoj tablici, koja je izrađena sukladno Odluci Hrvatske narodne banke, sadržani anuiteti izraženi isključivo u CHF, a kako ugovor o kreditu, tako i otplatna tablica ni u jednom svom dijelu ne navode iznos anuiteta u kunama kao obvezu tužitelja, da je odredbom članka 81. stavak 1. ZZP iz 2003. propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ističe da ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ne uzrokuje, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, da sukladno odredbi članka 1. ugovora o kreditu, banka, ovdje tuženik, se obvezuje korisniku kredita, ovdje tužitelju staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 17.433,23 CHF, da odredbom članka 12.9. ugovora o kreditu određeno je da potpisom ugovora korisnik kredita, odnosno tužitelj i protivnik osiguranja izjavljuju da su upoznati s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama nastalog uslijed promjene tečaja CHF te potvrđuju da ih je Banka, odnosno tuženik, informirala o posljedicama i svim eventualnim rizicima promjene tečaja CHF, da navedene odredbe su nedvojbeno jasne te unesene u ugovor o kreditu na uočljivim mjestima i bez dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ugovora o kreditu, da u odnosu na razumljivost značaja valutne klauzule i konkretno valutne klauzule u CHF, ukazuje da je tužitelj poslovno sposobna osoba, da je bio upoznat s time da između pojedinih stranih valuta postoje razlike zbog kojih rizik promjene vrijednosti svake od tih stranih valuta u odnosu na kunu nije jednak te je nelogično i neživotno da tužitelj nije znao za rizik, da donošenje odluke o kreditnom zaduženju predstavlja životno prilično značajnu obvezu, primarno novčanu, te se takva odluka ne može donijeti bez opširnog prikupljanja daljnjih obavijesti kako kod banke, ovdje tuženika, tako i iz ostalih sredstava informiranja o kreditnoj zaduženosti, valutama i ostalim stavkama bitnima za donošenje odluke o sklapanju ugovora o kreditu, da je prije sklapanja ugovora o kreditu tužitelj od strane službenika tuženika mogao zatražiti sve dodatne informacije i pojašnjenja vezana za valutnu klauzulu i njen učinak na odnos ugovornih strana, da osim od strane zaposlenika tuženika prije samog zaključenja ugovora o kreditu je tužitelj s mogućim oscilacijama tečaja valute CHF bio upoznat i kroz priopćenja Hrvatske narodne banke, da tužitelju prije svega nije moglo ostati nepoznato da Hrvatska narodna banka štiti tečaj domaće valute u odnosu na valutu EUR kako bi stabilizirala tečaj kada dođe do

njegovih oscilacija, ali na taj način ne štiti tečaj kune u odnosu na valutu CHF, da takva općepoznata činjenica nije mogla ostati nepoznata tužitelju, da je Hrvatska narodna banka upozoravala javnost na moguće oscilacije u tečaju HRK prema tečaju CHF još 2006. pa da je tužitelj ima saznanja o postojanju mogućnosti jačanja tečaja CHF u odnosu na HRK, da je VTSRH presudom broj: PŽ-6632/17 obuhvatio samo jednu fazu predugovornog stadija u kojem je pojedina banka komunicirala sa svim potencijalnim potrošačima, odnosno fazu reklamiranja i oglašavanja, da izreka presude kao relevantno navodi i vrijeme pregovora i vrijeme zaključenja, ali bez obrazloženja na kojim činjenicama se isto temelji, da je odredbom članka 84. ZZP iz 2003. propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, s obzirom da je u konkretnom slučaju sporna odredba ugovora o kreditu tužitelju bila jasna, lako uočljiva i razumljiva, ocjena poštenosti odredaba o valutnoj klauzuli nije dopuštena, da je unatoč tome da je teret dokaza ove činjenice na tužitelju, navodi da unatoč svojoj stručnosti i pažnji nije znao niti je mogao znati za buduća kretanja tečaja CHF, da u vrijeme sklapanja osporavanih ugovornih odredaba nije postojao niti jedan zakonski i podzakonski propis koji bi od tuženika zahtijevao određeni način postupanja pri sklapanju ugovora s valutnom klauzulom, odnosno nisu postojali pravni okviri u kojima bi tuženik morao djelovati na području informiranja potrošača prije i u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, da je u postupku kolektivne zaštite utvrđeno da takve okolnosti nisu postojale, da nije bilo nikakvih posebnih rizika ili naznaka na globalnom ili domaćem tržištu te da je tuženik korisnicima, time i tužitelju, dao sve potrebne informacije kojima je i sam raspolagao, da je predmetni ugovor o kreditu solemniziran od strane javnog bilježnika, da odredbom članka 57. Zakona o javnom bilježništvu propisano je da pri sastavljanju javnobilježničkog akta javni bilježnik mora, ako je to moguće, ispitati da li su stranke sposobne i ovlaštene za poduzimanje i sklapanje posla, objasniti strankama smisao i posljedice posla i uvjeriti se o njihovoj pravoj i ozbiljnoj volji, da će Javni bilježnik izjave sudionika potpuno jasno i određeno sastaviti, a pismeno pročitati strankama i neposrednim pitanjima uvjeriti se da li sadržaj javnobilježničkog akta odgovara volji stranaka, da je tužitelju bilo razumljivo da isplatu i vraćanje kredita veže uz tečaj CHF i mogao je shvatiti ekonomske posljedice koje iz ugovaranja takve odredbe proizlaze, odnosno da će mu visina anuiteta ovisiti o kretanju tog tečaja, da u trenutku zaključenja ugovora na tržištu nisu postojale naznake koje bi upućivale na postojanje okolnosti koje bi izgledno i izvjesno utjecale na tečaj CHF prema kuni, da je tužitelju dao sve potrebne informacije kojima je i sam raspolagao, da je tužitelj mogao utjecati na spornu odredbu i otkloniti njenu primjenu ugovaranjem traženog iznosa u kunama ili npr. uz valutnu klauzulu u EUR, što je većina potrošača i činila, da je tužitelj imao mogućnost ugovoriti kredit uz drugu valutnu klauzulu ili bez nje te je dobio nižu kamatnu stopu nego da je ugovorio neku drugu valutu, da valutna klauzula nije ugovorena kao jednostrana klauzula da bi štitila tuženika u slučaju aprecijacije tečaja CHF, a da ne bi djelovala u korist tužitelja u slučaju devalvacije tečaja CHF, da je nesporno utvrđeno u kolektivnom sporu da tuženik ne ostvaruje extra profit temeljem valutne klauzule u CHF, s obzirom da je i sam zadužen u predmetnoj valuti, da je nesporno utvrđeno da ostale banke i tuženik nisu znali i nisu mogli znati i predvidjeti iznimno nagli i visoki rast vrijednosti valute CHF, stoga se takva vrsta neravnoteže ne može sanirati kroz propise o nepoštenim ugovornim odredbama, već kroz druge odgovarajuće i primjenjive institute, kao što su, primjerice, pravila o izmjenama ugovora zbog izvanrednih okolnosti, da se protivi provođenju financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, navodeći da u odnosu na potraživanje tužitelja preplate tečaja u kunama, da je volja ugovornih strana bila sklopiti ugovor o kreditu s valutnom klauzulom, da su ugovorne strane pristale i na promjene anuiteta uslijed promjene tečaja CHF, da tužitelj ne može tražiti da se eventualna preplata računa na način da se fiksira tečaj na onaj koji je vrijedio na dan sklapanja

ugovora o kreditu, da je nesporno da je ugovaranje valutne klauzule dopušteno i zakonito, da bi se eventualna preplata mogla izračunati jedino na način da se uspoređi ugovor o kreditu s nekim drugim ugovorom o kreditu s drugom valutnom klauzulom, pa se izračuna eventualna preplata anuiteta po predmetnom ugovoru o kreditu, prvenstveno zato što volja ugovornih strana nije bila ugovaranje kunskog kredita, nego upravo kredita s valutnom klauzulom, da ako bi vještak pretvarao predmetni kredit u kunski, tada bi svakako trebao primijeniti i sve ostale uvjete koji su vrijedili za kunske kredite, pa i promjenjivu kamatnu stopu koja je vrijedila za takvu vrstu kredita, te slijedom svega navedenog predlaže sudu da odbije tužbu i tužbeni zahtjev kao neosnovan u cijelost i naloži tužitelju da tuženiku nadoknadi troškove ovog parničnog postupka.

2.1. Podneskom od 1.7.2025. godine (list 85-86 spisa) tuženik se očitovao na nalaz i mišljenje vještaka.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu broj 9010853431 od dana 22.11.2005. godine, otplatnu tablicu od 22.11.2005. godine, plan otplate za partiju broj 9010853431, knjigovodstvenu karticu za partiju broj 9010853431, obavijest o konačnoj otplati kredita broj 9010853431 od 29.11.2012. godine, izračun visine potraživanja po kreditu - CHF valutna klauzula od 3.6.2019. godine po VJEŠTAČENJA LOBAŠ d.o.o. Zagreb (sve list 8 spisa) i Nalaz stalnog sudskog vještaka za računovodstvo i financije, ovlašteni računovodstveni forenzičar Natalija Jambrečić, mag. oec. od 8.5.2025. godine (list 61-72 spisa), te saslušao tužitelja Špiljak Milana (list 172-173 spisa).

3.1. Uvidom u Ugovor o kreditu broj 9010853431 od 22.11.2005. godine (list 8 spis) sud je utvrdio da je Ugovor o kreditu broj 9010853431 zaključen između Privredna banka Zagreb d. d. i Špiljak Milana, kao Korisnika kredita, dana 22.11.2005. godine, da se Banka obvezala Korisniku kredita staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 17.433,23 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita, da se Kredit odobrava za kupnju vozila, da na kredit u otplati Korisnik kredita se obvezuje Banki platiti kamatu po kamatnoj stopi koja je fiksna sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila i koja na dan sklapanja Ugovora iznosi 4,99 % godišnje, fiksna, da je rok otplate kredita 84 mjeseci, da se otplaćuje u 84 jednakih mjesečnih anuiteta plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio Ugovora, a eventualne sporove iz Ugovora da je za nadležan sud prema sjedištu podružnice Banke.

3.2. Uvidom u Plan otplate po kreditu broj 9010853431 (list 8 spisa) sud je utvrdio da isti sadrži redni broj, datum, kamatnu stopu, dio glavnice, dio kamate, iznos rate/anuiteta i ostatak duga.

3.3. Uvidom u obavijest o konačnoj otplati kredita broj 9010853431 od 29.11.2012. godine (list 8 spisa) sud je utvrdio da je tužitelj u cijelosti otplatio kredit.

4. Uvidom u Nalaz stalnog sudskog vještaka za računovodstvo financije i bankarstvo Natalije Jambrečić, mag. oec. od dana 8.5.2025. godine (list 61-72 spisa) sud je utvrdio da je u izradi Nalaza vještak koristio dokumentacija koja je priložena u spisu, da su svi

brojčani iznosi u Nalazu izraženi u valuti HRK (kuna) i EUR (tečaj konverzije 7,53450), osim gdje je izričito navedeno drugačije, da je Ugovorom o kreditu broj 9010853431 (dalje Ugovor) Privredna banka Zagreb odobrila korisniku kredita Špiljak Milanu kredit u iznosu od 17.433,23 CHF u protuvrijednosti kuna prema srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita, da je redovna kamatna stopa 4,99 % godišnje, fiksna, da je način otplate 84 mjesečnih anuiteta, da je Kredit otplaćen. Nadalje je vještak naveo da je u točki c.2.) Nalaza (list 4 Nalaza vještaka i list 64 spisa) navedeno, da je po kreditu ugovorena i obračunavana fiksna kamatna stopa od 4,99 % (bez promjene kamatne stope), stoga više plaćeni iznos po osnovi promjene kamatne stope ne postoji, odnosno, on iznosi 0,00 EUR, vještak je u Tabeli 1 (list 5 Nalaza vještaka i list 65 spisa) prikazao izračun razlike anuiteta, visina anuiteta obračunatog po fiksnoj kamatnoj stopi od 4,99 % (ugovorena je fiksna kamatna stopa) i tečaju na dan isplate kredita, a u Tabeli 2 (list 6-9 Nalaza vještaka i list 67-69 spisa) prikazan je izračun razlike anuiteta, dakle, Ugovorom o kreditu 9010853431 ugovorena je fiksna kamatna stopa od 4,99 %, te nije bilo promjene kamatne stope i iznos više plaćenog po osnovi promjene kamatne stope iznosi 0,00 EUR, dok je tužitelj tuženoj zbog promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita više platio 826,24 EUR, a koji detaljan izračun je prezentiran u Tabelama 1 i 2 Nalaza. Vještak je specifikaciju pojedinačnih iznosa (za iznos od 826,24 EUR) prikazao na listu 10-11 Nalaza vještaka i listu 70-71 spisa. Dakle, iz Nalaza vještaka Natalije Jambrečić proizlazi, prema Metodologiji i izračunu koji je vještak detaljno prikazao u Nalazu proizlazi da je tužitelj tuženoj zbog promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita više platio 826,24 EUR.

4.1. Sud je prihvatio Nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za računovodstvo financije i bankarstvo Natalije Jambrečić, mag. oec. od 8.5.2025. godine u cijelosti, jer je prema ocjeni i utvrđenju suda ovaj vještak svoj Nalaz dao objektivno, stručno, savjesno, opširno, uvjerljivo i prema pravilima struke.

5. Tužitelj Špiljak Milan u svojem iskazu (list 172 -173 spisa) naveo je da je imao želju kupiti auto za privatne potrebe, da su mu u auto salonu Crnković rekli da za potrebe kupnje može dobiti kredit u Privrednoj banci Zagreb, da se javio u Privrednu banku Zagreb gdje su mu rekli da imaju akciju i ponudili mu kredit u švicarskim francima, a protuvrijednost u hrvatskim kunama, da su u banci sprintali papire za kredit, da je to kod bilježnika potpisao, da nije nikakvu drugu informaciju dobio u banci osim da je to najpovoljniji kredit tako da nije prigovarao ni o čemu, da je kredit bio na 7 godina od 2005. do 2012., da se ne sjeća više da li je od tuženika dobio kakvu otplatnu tablicu iz koje bi se vidjelo kolika mu je mjesečna rata, da je kod tuženika uplatio ratu za kredit, da kad su počele rasti rate kredita da se javio u Privrednu banku u Ivancu i da su mu rekli da su počele rasti kamate i da je došlo do promjene kursa, da su rate bile iz mjeseca u mjesec sve veće, da je kredit otplatio u cijelosti, da mu kod tuženika nitko nije spomenuo ništa glede promjenjive kamatne stope, da auto kojeg je kupio koristio za osobne potrebe, da ga nitko nije kod tuženika upozorio na valutnu klauzulu kredita, a ni na promjenjivu kamatnu stopu, a da je znao da će doći do takvih promjena da kredit sigurno ne bi uzeo odnosno sigurno ne u toj valuti.

5.1. Sud je u cijelosti povjerovao iskazu tužitelja, jer smatra da je tužitelj objektivno, istinito i uvjerljivo dao svoj iskaz, opisujući opširno radnje koje je proveo pri sklapanja kredita sa tuženikom, posebno u dijelu iskaza u kojem tužitelj navodi da mu je tuženik

(banka) dao ponudu koju je on prihvatio, bez posebnih pregovaranja i informacija o svim obavijestima i potrebitim parametrima bitnim za donošenje odluke prilikom sklapanja Ugovora o kreditu. Za napomenuti je i to da tijekom postupka tuženik nije argumentirano osporio iskaz tužitelja.

6. Na temelju tako provedenog dokaznog postupka, temeljem savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, a sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07. - Odluka USRH, 84/08, 96/08. - Odluka USRH, 123/08, 57/11, 148/11. - pročišćeni tekst, 25/13, 89/1 - Odluka USRH, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25, dalje - ZPP), sud je tužbeni zahtjev tužitelja ocijenio osnovanim, te ga je u cijelosti usvojio.

7. Naime, između stranaka nije sporna činjenica sklapanja Ugovora o kreditu broj: 9010853431 od 22.11.2005. godine, da je tuženik stavio na raspolaganje tužitelju kredit u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 17.443,23 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita, da je ugovorena godišnja kamatna stopa na dan sklapanja Ugovora iznosila 4,99 % godišnje, fiksna, da je kredit otplaćen i da se radilo o kreditu za kupnju motornog vozila (u ugovoru navedena marka, tip i broj šasije, kao i ostali podaci o vozilu).

7.1. Sporno je, da li je tužitelj zbog promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita tuženiku preplatio kredit za iznos od 826,24 EUR.

8. Iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/2012 od 4.7.2013. godine proizlazi da je tužitelj Potrošač - Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ishodio, između ostalih, presudu i protiv tuženika, kojom se i u odnosu na tuženika utvrđuje da je u razdoblju od 1.11.2004. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača kao korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što pak je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača u razdoblju od 1.6.2004. do 6.8.2007. g., protivno članku 81., 82. i 90. Zakona ("Narodne novine", broj: 96/03), a od 7.8.2007. do 31.12.2008. g., protivno odredbama istog Zakona ("Narodne novine", broj: 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 133/09) i to članak 96. i 97. Zakona, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te u razdoblju od 10.9.2003. do 31.12.2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, te koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije sa korisnicima kreditnih usluga pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u

pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača.

9. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj: PŽ-6632/17-10 od 14.6.2018. g. utvrđena je ništetnost ugovornih odredaba između ostalih i u odnosu na tuženika, kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik potrošače u cijelosti informirao o svim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzročilo je neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu isključivo potrošača.

10. U odnosu na elaboriranje tuženika na okolnost tvrdnje da sporne odredbe Ugovora o kreditu nisu ništetne, sud ne nalazi potrebnim posebno analizirati te navode. Ovo iz razloga što se prema odredbi članka 502.c ZPP, fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavak 1. ZPP, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan uz ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati, a upravo se na ta utvrđenja tužitelj i poziva u tužbi. Samo u ovakvim parnicama, riječ je o specifičnom proširenju subjektivnih granica pravomoćnosti presuda kojima se prihvaćaju zahtjevi za zaštitu kolektivnih interesa i prava, naravno u slučaju ako pojedini zahtjevi za zaštitu budu prihvaćeni, kao što je u konkretnom slučaju.

11. Također, i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u obrazloženju svoje presude poslovni broj: PŽ-7129/13-4 od dana 13.6.2014. godine navodi da se pojedini potrošači, u slučaju postojanja osuđujuće odluke, u postupku individualne pravne zaštite, radi naknade štete, izmjene ugovora ili slično, mogu pozvati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava.

12. Ustavnog sud RH u svojoj odluci broj: U-III-5458/2021 od dana 30. lipnja 2022. obrazložio je razloge obvezujuće primjene, tj. direktni učinak presuda donesenih u sporu radi zaštite kolektivnih interesa i prava (potrošača) propisan u članku 502.c ZPP (posebno u točki 19.2. i 19.3. obrazloženja navedene odluke), pri čemu se ističe da su odluke Ustavnog suda obvezatne za sve.

13. U odnosu na tuženikov prigovor zastare, ističe se da zastarni rok za stjecanje bez osnove iznosi 5 godina, a pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. U odnosu na dio tužbenog zahtjeva kojim tužitelj traži utvrđenje ništetnom ugovorne odredbe o kamati po kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci tuženika, ništetnost takvih ugovornih odredaba utvrđena je pravomoćnošću presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/2012 od 4.7.2013. g., koja je u tom dijelu postala pravomoćnom dana 13.6.2014. godine, a u dijelu ugovornih odredaba odnoseći se na ugovorenu valutnu klauzulu 14.6.2018. godine, pa kako je tužba u ovom predmetu podnijeta dana 12.6.2019. godine proizlazi da nije nastupila zastara

potraživanja vezana uz promjenu tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita (ugovorena valutna klauzula).

14. Odluku o visini tužiteljevog potraživanja sud temelji na izračunu tužitelja, kako je naveden u točki I. izreke ove presude, a koji je rađen na temelju Nalaz stalnog sudskog vještaka od dana 8.5.2025. godine (list 61-72 spisa) iz kojeg proizlazi da je tužitelj tuženoj zbog promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita više platio iznos od 826,24 EUR.

15. Slijedom svega gore navedenog, polazeći od pravnih utvrđenja presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/2012 od 4.7.2013. godine kojima je sud vezan u ovom postupku, sud je zahtjev tužitelja našao osnovanim, a s obzirom da je tužitelj sukladno članku 323. stavak 1. i članku 1111. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23, 69/26, dalje – ZOO), te je odlučeno kao u izreci presude.

16. Odluka o zateznoj kamati temelji se na odredbi članka 29. stavak 2. ZOO.

17. Odluka o trošku parničnog postupka temelji se na odredbi članka 154. ZPP, te je sud tužitelju priznao i dosudio troškove postupka u ukupnom iznosu od 1.985,72 EUR, a koji troškovi se sastoje od troška sastava tužbe po punom. u iznosu od 200,00 EUR, troška sastava podneska po punom. od dana 31.1.2025. godine u iznosu od 200,00 EUR, troška zastupanja tužitelja po punom. na ročištu dana 17.2.2025. godine u iznosu od 200,00 EUR, troška sastava podneska po punom. od dana 9.6.2025. godine u iznosu od 200,00 EUR, troška zastupanja tužitelja po punom. na ročištu dana 6.7.2025. godine u iznosu od 200,00 EUR, troška sastava podneska po punom. od dana 7.7.2025. godine u iznosu od 200,00 EUR, trošak PDV 25 % u iznosu od 300,00 EUR (na iznos od 1.200,00 EUR), troška financijsko-knjigovodstvenog vještačenja u iznosu od 280,00 EUR, troška preliminarog vještačenja po vještaku Lobaša u iznosu od 165,90 EUR i troška sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 39,82 EUR, a koji troškovi su odmjereni prema važećoj odvjetničkoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj: 138/23) i koji troškovi su prema mišljenju suda bili nužni za vođenje ovoga postupka. Sud tužitelju nije priznao trošak zastupanja po punomoćniku na ročištu za objavu, obzirom da navedeni trošak nije potreban za vođenje ovog parničnog postupka, imajući u vidu članak 335. stavak 6. ZPP.

Ivanec, 29. srpnja 2026.

Sudac
Draženko Jakopović

Uputa o pravnom lijeku

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka pisanog prijepisa presude. Žalba se podnosi Županijskom sudu kao sudu drugog stupnja, putem ove Stalne službe, pismeno u 3 (tri) primjerka.

Dostaviti:

- 1/ Igor Mucalo, odvjetnik u Zagrebu
- 2/ Petra Vataavuk, odvjetnica u Zagrebu

Broj zapisa: **9-3088b-5e91b**

Kontrolni broj: **0427c-98547-bb70f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.